

La qüestió

EL PRD CELEBRÀ EL SEU CONGRÉS REGIONAL

L' hora valenciana del reformisme

L'aclariment d'algunes lluites internes i l'elecció d'una executiva regional, encapçalada per Luis Carlos Amérigo, que exclou Enrique Monsonís, són els principals resultats del congrés del PRD celebrat a València, en el qual aquest partit s'ha estructurat formalment a nivell de País Valencià.

Adolf Beltran

La Federació Reformista Valenciana quedava formalment constituïda el passat dia 14 de desembre, amb la celebració del congrés regional del Partit Reformista Democràtic, l'organització política que dirigeixen Miquel Roca i Antonio Garrigues. Amb una trajectòria prèvia més que complicada, travessada d'una sorda lluita pel liderat del partit, i després de retardar la reunió en diverses ocasions al llarg dels últims mesos, 360 delegats votaren, en el saló de convencions d'un hotel de València, una única candidatura al comitè executiu, encapçalada per l'advocat alacantí Luis Carlos Amérigo,

com a president; Josep Maria Vilanova, com a vice-president, i Lluís Vilar-Sancho, com a secretari general. Un home del sud del País Valencià, un altre del nord i un de les comarques centrals, respectivament.

L'ambient suau que envolta la imatge pública dels reformistes, amb una aparença general de pulcres executius i d'amabilitat esportiva, amagava, però, un bon grapat de tensions internes que tot just arribaren al desenllaç. Efectivament, deu dies abans, el president fins aleshores del PRD valencià, José Antonio Perelló, encarregat de conduir l'estructura provisional del partit a la seua definitiva constitució regional, havia fet pública la seua dimissió i havia causat baixa en l'organització.

JORDI VICENT

guns sectors del partit, EL TEMPS ha pogut recollir la idea que Perelló era l'home amb consens suficient com per a encapçalar la candidatura en el congrés regional. El seu abandó és atribuït, per tant, a un cert purisme o a la coneguda tendència a la indecisió d'aquest polític. En realitat, una explicació més lògica passaria pels acords a què haurien arribat els dos cappers de l'operació. Roca i Garrigues havien de resoldre, fonamentalment, dos problemes, presents en l'organització valenciana del PRD des dels seus orígens. El primer tenia un nom propi: Enrique Monsonís. El segon, estava relacionat amb el primer, però era més ampli: el percentatge de poder que haurien de tocar els liberals procedents de l'antic PDL de Garrigues.

Com és sabut, en la tardana configuració de l'anomenada «operació Roca», al País Valencià, havien confluït els membres del Partit Demòcrata Liberal, sectors empresarials de caire progressista, personalitats independents vinculades al dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya i grups de persones procedents de l'ala més tèbia del nacionalisme valencià.

La barreja ofería algunes dificultats irresolubles. D'una banda, la presència, a través del PDL, d'Enrique Monsonís a Castelló. Fet que bloquejava l'entrada al PRD d'un conjunt important de simpatitzants del projecte reformista que qüestionaven obertament la figura política de qui fou president del Consell Pre-autonòmic valencià en el moment de màxima vinculació de la desapareguda UCD a les tesis anticatalanistes. El grup de liberals i reformistes contraris al liderat de Monsonís en les comarques del nord es va organitzar al voltant del club d'opinió Democràcia Valenciana, amb l'ex-diputat d'UCD Benjamí Casan com a personatge més representatiu. Les diferències amb Monsonís, no obstant això, provenien també de l'interior del mateix PRD i es van plasmar en els seus enfrontaments amb Ernest Sena, coordinador de la gestora del partit (fins el nomenament de Perelló com a president, el març d'enguany), representant valencià en l'executiva federal del PRD, antic militant del valencianisme democràta-cristià i home de confiança de Miquel Roca en els inicis de l'operació reformista al País Valencià.

D'altra banda, des que, el 25 de

Un ambient d'amabilitat esportiva, que amagava bona cosa de tensions.

L'argument de la dimissió era el següent: Perelló havia estat aconsellat pels dirigents estatals de l'operació, en diverses ocasions, d'ajornar la celebració del congrés del PRD valencià, davant la impossibilitat d'aconseguir una única llista d'integració dels diferents sectors i interessos que hi vivien. La necessitat d'oferir una imatge d'unitat i de màxima coincidència política en la primera convenció conjunta de tots els reformistes al País Valencià així ho aconsellava. José Antonio Perelló, tanmateix, partidari de resoldre, en última instància, mitjançant la votació en el congrés, els contenciosos sobre el poder dins el partit, decidí, en un moment determinat, i després d'haver seguit aquest consell diverses vegades, que calia marxar.

Aquesta dimissió, probablement, va precipitar la solució final. En al-

Luis Amérigo amb Miquel Roca.

juny de 1984, Roca va sopar a València amb un grup de persones per a planejar el llançament del PRD, les tensions amb els liberals del PDL sovintejaren. Ja que havien de dissoldre el seu partit en la nova formació política, tractaren de considerar-se, de bon principi, com l'estructura bàsica de la nova organització. Roca, però, preferia depositar la confiança en Sena i altres personalitats independents. Així, al mes d'octubre de 1984, en els tràmits per a la constitució de la comissió gestora del PRD de València, es produí el primer trencament amb el nucli del PDL, els membres del qual es van considerar poc o gens representats en aquell organisme. Altres crítiques a Sena i discre-

pàncies en diversos moments van anar aprofundint aquesta situació.

D'aquí que Monsonís no dubtés a enarborar la bandera dels «drets adquirits» que els antics militants del PDL veien trepitjats, com a membres provinents d'una formació «genuïnament liberal», qualitat que, més d'una vegada, ha posat en dubte respecte a altres dirigents del reformisme valencià.

La dimissió de Perelló defugia la solució a aquest problema i forçava Roca i Garrigues a una decisió inajornable. Decisió que, finalment, passava per Luis Carlos Amérigo —líder reformista al sud del país, on disposa d'una estructura partidista relativament sòlida, i que prové pre-

cisament del PDL de Garrigues—, per la definitiva marginació de Monsonís i pel sacrifici, per part de Roca, d'Ernest Sena, que tampoc no ha format part de la candidatura elegida.

Plantejades així les coses, Enrique Monsonís tractà de forçar la desobediència de l'assemblea provincial de Castelló del PRD, tot proposant la no-assistència al congrés regional i l'apel·lació a la comissió de conflictes, mentre feia declaracions públiques contra Roca i criticava, ressuscitant el vell plantejament anticatalanista, el fet que des de Catalunya i des de Convergència es decidissen les coses del PRD valencià. Per 37 vots contra 22 va perdre la proposta i Monsonís es va trobar vençut, lligat de peus i mans, incapaç de presentar una candidatura alternativa (la qual exigiria obligatòriament la presència de 14 candidatures de València, 12 d'Alacant i 10 de Castelló) i exclòs de la llista oficial elaborada per Amérigo, que, al capdavant, obtingué en el congrés més del 90 per cent dels vots.

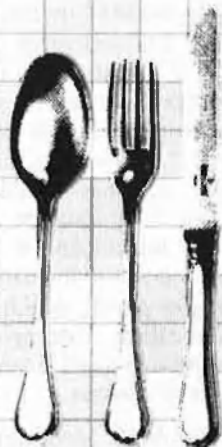
El mateix dissabte dia 14, Monsonís comunicava a Antonio Garrigues la dimissió com a president provincial del partit a Castelló (uns dies abans ho havia fet José Luis Navarro, secretari provincial) i insinuava la possibilitat d'abandonar la política activa. Al seu torn, un grup de militants procedents de l'antic PDL a València protestaven per la falta de representació de membres d'aquest sector en la nova executiva, tot i que anunciaven la continuïtat de la seua militància al si del partit. □

JORDI VICENT

La teua taula en festes

BAR
RESTAURANT
La Lonja

Palafox, 1. Tel. 352 99 75
València 46001

La Riuà
dinars i sopars
RESTAURANT
VALENCIÀ

Mar, 27
Tel. 331 71 72
VALENCIA - 3